

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. B.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 9. 2005, č. j. 42 Cad 166/2005 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaná (dále jen stěžovatelka) proti označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 9. 2005, č. j. 42 Cad 166/2005 – 12, kterým krajský soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2005, č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „citované nařízení“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí stěžovatelka zejména uvedla, že žalobce nesplnil podmínku odsouzení pro trestný čin stanovenou v § 1 písm. a) citovaného nařízení, přestože podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o soudní rehabilitaci“), byl rehabilitován. Žalobce za dobu od 11. 9. 1948 do 27. 4. 1949 vykonával dle stěžovatelky pouze vazbu, avšak v dané trestní věci nebyl odsouzen, nýbrž zproštěn obžaloby, takže nesplňuje podmínky pro přiznání uvedeného příplatku k důchodu, které podle citovaného ustanovení splňují pouze osoby pravomocně odsouzené.

Žalobce se proti rozhodnutí stěžovatelky ohradil podáním označeným jako „odvolání“, jehož obsah stěžovatelka vyhodnotila jako žalobu a předložila ji krajskému soudu. V tomto podání žalobce uvedl, že splňuje všechny podmínky pro přiznání příplatku k důchodu. Ohledně nesplnění podmínky odsouzení poukázal na usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 7. 1995, č. j. 4 Rt 73/1990, v němž se uvádí, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin dle § 44 zákona č. 193/1920 Sb., avšak správně měl být podle žalobce čin kvalifikován jako zločin opuštění území ČSR podle § 40 zákona č. 231/1948 Sb. Z toho dle žalobce vyplývá, že byl odsouzen pro skutek, který vykazuje znaky trestného činu uvedeného v § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., což založilo jeho nárok účastnit se rehabilitace. Dle svého tvrzení byl žalobce omezen na svobodě od 11. 9. 1948 do 27. 4. 1949, a to kvůli svému pokusu o překročení státních hranic České republiky. Okresní soud v Teplicích ho tehdy dle jeho tvrzení zprostil obžaloby, avšak v důsledku chybné kvalifikace skutkové podstaty jednání žalobce byl žalobce držen v policejní vyšetřovací cele v Teplicích až do 27. 4. 1949, kdy byl na základě výměru komise č. 8 Krajského národního výboru č. j. 828/49-V, ze dne 27. dubna 1949, zařazen do tábora nucených prací. Rozhodnutí Okresního soudu v Teplicích z roku 1949 již není možno získat, neboť bylo již skartováno. Žalobce proto navrhl rozhodnutí stěžovatelky zrušit a požádal o přiznání příplatku k důchodu dle citovaného nařízení.

Stěžovatelka se k podané žalobě vyjádřila dne 8. 8. 2005. Uvedla, že žalobce nesplňuje podmínku odsouzení, neboť v trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Teplicích (pod sp. zn. T IX 122/49) vykonával pouze vazbu, přičemž obžaloby byl následně zproštěn. Jelikož byl žalobce usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 7. 1995, sp. zn. 4 Rt 73/90, rehabilitován na základě aplikace ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., je zřejmé, že odsouzen nebyl, neboť toto ustanovení se aplikovalo pouze na osoby neodsouzené.

Krajský soud nařídil ve věci jednání, dostavila se však pouze zástupkyně stěžovatelky. Při jednání soud provedl důkaz celým spisem stěžovatelky. Kromě toho zástupkyně stěžovatelky předložila k nahlédnutí soudu instrukci, podle níž stěžovatelka v obdobných případech rozhoduje. Tato instrukce uvádí, že za politické vězně s nárokem na příplatek k důchodu nelze považovat osoby, které byly vězněny jen vazebně a poté byly zproštěny obžaloby, takže nebyly pravomocně odsouzeny, a to ani v případě, že byly rehabilitovány podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.

Napadeným rozsudkem krajský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí stěžovatelky zrušil z důvodu jeho nezákonnosti (dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.) a zároveň zavázal stěžovatelku právním názorem, že na žalobce je třeba pro účely dalšího řízení nahlížet jako na politického vězně podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení vlády. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že základním faktem případu je žalobcovo protiprávní zbavení osobní svobody, které je evidentní. Krajský soud konstatoval, že odsouzení žalobce sice prokázáno nebylo, ovšem i přesto je soud nakloněn žalobci uvěřit, že k němu došlo. Ke skartaci spisu žalobce vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. T IX 122/49, krajský soud výslovně uvedl: *„Okolnosti údajné skartace příslušných spisů však soud blíže nezkontroluje, neboť jednak ohledně komunistických právních i mravních excesů považuje vždy za věrohodnější tvrzení poškozených osob než údaje tehdejších úřadů, a jednak konzistentně zastává názor, že to pro aplikaci vládního nařízení č. 622/2004 Sb. není stěžejně důležité, jestliže základní fakt – totiž protiprávní zbavení osobní svobody – je, tak jako v žalobcově případě, evidentní.“*

Při hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí stěžovatelky krajský soud konstatoval, že výklad citovaného nařízení vlády uplatňovaný stěžovatelkou je nesprávný, protože odporuje jak obecným principům spravedlnosti, tak i zjevnému úmyslu tvůrce tohoto předpisu. Účelem tohoto nařízení je dle názoru krajského soudu zlepšit hmotné životní podmínky důchodců (či jejich pozůstalých partnerů), kteří přišli v době komunistického útlaku o osobní svobodu a tato okolnost byla náležitě osvědčena předepsaným způsobem. Krajský soud proto dospěl k závěru, že doslovné znění § 1 písm. a) citovaného nařízení ve znění účinném do 31. 10. 2005 nekorespondovalo s úmyslem zákonodárce. K podpoře svého názoru poukázal krajský soud na všeobecně známé podmínky, které v 50. letech v Československu panovaly v oblasti dodržování zákonnosti a vymahatelnosti práva. Z těchto důvodů se krajský soud neztotožnil s právním názorem stěžovatelky vycházejícím z její interní instrukce a zrušil její rozhodnutí jako nezákonné pro rozpor s ustanovením § 8 zákona č. 198/2003 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy důvody spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem způsobující nezákonnost napadeného rozsudku a dále vady řízení před správním orgánem. Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka se neztotožňuje s právním názorem krajského soudu v otázce, zda ustanovení § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění platném do 31. 10. 2005, obsahovalo podmínku odsouzení občana, či nikoliv. Podle názoru stěžovatelky se za oprávněnou považuje jen taková osoba, která 1) byla pravomocně odsouzena a 2) v této souvislosti vykonala trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu. Gramatickým a systematickým výkladem podle stěžovatelky nelze dospět k jinému závěru, než že obě podmínky musí být splněny současně, pak je ovšem relevantní skutečností výkon nejen takové vazby, která předcházela pravomocnému odsouzení určité osoby (jíž pak nárok na příplatek přirozeně vzniká i tehdy, jestliže následně trest odnětí svobody – z různých příčin – vůbec nevykonala, popřípadě jestliže nebyl ani uložen). Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že úmyslem tvůrce nařízení bylo zjevně zlepšit situaci všech osob náležejících do rozsahu nařízení, aniž by bylo nutno splnit stanovenou podmínku odsouzení. K tomu stěžovatelka dodává, že není oprávněna, byť v zájmu dosažení spravedlnosti, odstraňovat nedostatek právní úpravy svou vlastní úvahou.

Stěžovatelka dále poukázala na nesprávnost tvrzení krajského soudu, že její rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 8 zákona o protiprávnosti komunistického režimu, které má pouhou zmocňovací povahu. Dále stěžovatelka poukázala na setrvalou judikaturu Ústavního soudu, podle níž odčinění veškerých křivd způsobených komunistickým režimem není možné a není ani cílem rehabilitačních a odškodňovacích předpisů (odkázala na nálezy Pl. ÚS 4/2000 Sb.).

Další námitka stěžovatelky je postavena na argumentaci novelou citovaného nařízení vlády, provedenou nařízením vlády č. 405/2005 Sb., neboť na základě ustanovení čl. I. bodu 1 tohoto nařízení vlády bylo změněno citované nařízení vlády č. 622/2004 Sb. tak, že za oprávněné osoby jsou považováni i občané, kteří byli v rozhodném období nezákonně zbaveni osobní svobody a posléze rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.

Podle čl. II. novelizujícího nařízení příplatek k důchodu, na jehož poskytnutí vznikl nárok teprve na podkladě tohoto nařízení, náleží na základě písemné žádosti od splátky důchodu splatné v listopadu 2005. Stěžovatelka se domnívá, že z tohoto kroku vlády je patrné, že nárok této skupiny osob (nezákonně zbavených osobní svobody a rehabilitovaných podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.) je založen až od účinnosti nařízení č. 405/2005 Sb. V kontextu konkrétní situace žalobce by to znamenalo, že by jeho nárok na příplatek k důchodu vznikl až od listopadu 2005, a nikoliv již od ledna 2005, jak se domnívá krajský soud na základě svého výkladu ustanovení § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. před jeho novelizací.

Poslední námitkou stěžovatelky je upozornění na nedostatečné zjištění skutkového stavu krajským soudem, neboť tento se nezabýval otázkou odsouzení žalobce, ačkoliv to podle stěžovatelky udělat měl a mohl. Stěžovatelka argumentuje tvrzením, že z rehabilitačního soudního rozhodnutí je zřejmé, že žalobce byl do tábora nucených prací zařazen poté, co byl „*rozsudkem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. T IX 122/1949, zproštěn obžaloby.*“ Stěžovatelka z těchto skutečností dovozuje, že krajský soud pochybil při zjišťování skutkového stavu, a nebyly proto dány podmínky pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky.

Usnesením ze dne 28. 7. 2006, č. j. 4 Ads 63/2006 - 30, Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že lze důvodně předpokládat, že po novelizaci nařízení č. 622/2004 Sb. příplatek k důchodu v úvahu přichází, a pokud bude kasační stížnosti vyhověno, žalobce si o tento příspěvek znovu zažádá a tento mu bude náležet od splátky starobního důchodu v listopadu 2005. Proto by bylo ryze formalistické, pokud by Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti přiznal, neboť aktuálně (tj. v červenci 2006 a dále) vyplácením příspěvku nemohla vzniknout stěžovateli nenahraditelná újma.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž shledal, že je podána osobou oprávněnou, a je přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, z nichž pro své rozhodování seznal jako relevantní pouze ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), neboť uplatnění vady uvedené pod písm. b) téhož ustanovení nedává smysl v případě, pokud je stěžovatelka sama správním orgánem, který rozhodl o nároku žalobce. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn

správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale je nesprávně vyložen.

V tomto případě se jedná o problém výkladu ustanovení § 1 písm. a) citovaného nařízení vlády před novelizací, které znělo: „*Státní občané České republiky, kteří a) v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 byli odsouzeni a vykonali trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byli rehabilitováni podle zákona č. 82/1968 Sb. , o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 58/1969 Sb. a zákona č. 70/1970 Sb. , nebo podle zákona č. 119/1990 Sb. , o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb. , zákona č. 633/1992 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb. , nebo jejichž odsouzení pro trestný čin uvedený v § 2 zákona č. 119/1990 Sb. , ve znění zákona č. 47/1991 Sb. , bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona anebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, a pobírají starobní nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění.*“ Těmto osobám uvedeným v písm. a) náležel v souladu s ustanovením písm. b) téhož paragrafu citovaného nařízení nárok na příplatek k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených jim komunistickým režimem v oblasti sociální. Jazykovým výkladem tohoto ustanovení lze dovodit následující podmínky vzniku nároku na příplatek: 1) státní občanství ČR, 2) odsouzení v inkriminované době pro trestný čin a vykonání trestu, jeho části nebo vazby; 3) rehabilitace za toto odsouzení dle vyjmenovaných právních předpisů, anebo zrušení odsuzujícího rozhodnutí stanoveným způsobem (zde je mezi oběma dílčími podmínkami bodu 3) vztah alternativní), a konečně 4) pobírání stanovené důchodové dávky z českého systému důchodového zabezpečení. Jedná se s ohledem na všechny okolnosti o výčet kogentních podmínek, jehož jednotlivé prvky musí být naplněny kumulativně, aby nárok podle citovaného ustanovení vznikl. V případě, že jedna z podmínek prokázána není (v tomto případě podmínka odsouzení), není možné od jejího nesplnění odhlédnout.

Novelizací provedenou nařízením vlády č. 405/2005 Sb. byl okruh osob pokrytých ustanovením § 1 písm. a) citovaného nařízení rozšířen o občany, kteří „*...byli nezákonně zbaveni osobní svobody a byli rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.*“

Čl. II. nařízení vlády č. 405/2005 Sb. dále stanoví, že „*příplatek k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, na jehož poskytnutí vznikl nárok podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění tohoto nařízení, náleží na základě písemné žádosti od splátky důchodu, k němuž tento příplatek náleží, splatné v kalendářním měsíci, v němž toto nařízení nabývá účinnosti.*“ Toto nařízení nabylo účinnosti dne 1. 11. 2005.

Ze správního spisu stěžovatelky Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce byl rehabilitován pro skutek spočívající v nelegálním překročení státní hranice ČSR, který byl nejprve kvalifikován mylně jako trestný čin dle § 44 zákona č. 193/1920 Sb., na který se sice rehabilitace nevztahuje, avšak poté byl stíhán za zločin opuštění území republiky dle § 40 zákona č. 231/1948 Sb. Usnesením Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 7. 1995, sp. zn. 4 Rt 73/90, jímž byl žalobce rehabilitován, se výslovně ve výroku uvádí, že „*podle § 33 odst. 2 zákona číslo 119/1990 Sb. jsou M. K. a J. B. účastní rehabilitace.*“ V jeho odůvodnění dále soud výslovně uvádí, že „*oba stíhaní byli obžaloby rozhodnutím Okresního soudu v Teplicích ve věci sp. zn. T IX 122/49, zproštěni a následně pak výměrem Krajského národního výboru v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 1949, č. j. 828/49-V, zařazeni do*

tábora nucených prací.“ Z potvrzení vydaného Vězeňskou službou ČR dne 21. 5. 1996 je zřejmé, že žalobce strávil ve vazbě dobu od 11. 9. 1948 do 27. 4. 1949. Dále správní spis obsahuje výměr Krajského národního výboru, komise č. 8 pro zařazování osob do táborů nucené práce, č. j. 828/49-V, ze dne 27. dubna 1949, z něhož vyplývá, že J. B. byl toho času ve vazbě a na základě tohoto výměru byl na dobu 18 měsíců zařazen dle ustanovení § 2 odst. 1a zákona č. 247/1948 Sb. do tábora nucené práce v Dolním Jiřetíně. Z přiloženého potvrzení o propuštění plyne, že dne 13. 2. 1950 byl žalobce z tohoto tábora propuštěn.

Žalobce podal žádost o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, přičemž toto nařízení nabylo účinnosti 1. 1. 2005. Novelizace tohoto nařízení vlády byla provedena dalším nařízením č. 405/2005 Sb., které nabylo účinnosti dne 1. 11. 2005. Stěžovatelka rozhodla o nároku žalobce rozhodnutím ze dne 10. 6. 2005, soud posuzuje věc podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání tohoto rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 7. 3. 2007, č. j. 6 Ads 4/2006 – 32, publikovaném ve sbírce rozhodnutí NSS pod číslem EJ 138/2007, vyslovil názor, že tím byla založena výrazná nerovnost v zacházení s osobami tímto režimem perzekuovanými. Poukázal na to, že nařízení vlády bylo vydáno na základě zmocnění obsaženého v zákoně č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu; podle § 4 tohoto zákona, každý, kdo byl komunistickým režimem nespravedlivě postižen a perzekuován a nepodílel se na skutečnostech uvedených v § 1 odst. 1 tohoto zákona, si zaslouží účast a morální zadostiučinění. Soud předeslal, že aktivity zákonodárce a moci výkonné v oblasti nápravy křivd způsobených v letech 1948 – 1989 postrádají mnohdy vzájemnou provázanost, takže o to těžší je úloha soudu, jenž má být tím, kdo poskytne ochranu právům osob, jež byly v těchto letech postiženy. Případ, kdy dokonce pouze moc výkonná, tedy vláda, svým nařízením formulovala okruh osob a podmínky, za nichž jim má být přiznáno určité plnění jako „zákonný nárok“, s tím, že zákoným rámcem je velmi obecný zákon č. 198/1993 Sb., může soud v duchu ústavních pravidel, jimiž je vázán zákonodárce, moc výkonná i soud, přijmout jen na samém okraji své pravomoci přiznané mu Ústavou (článek 95). To mu usnadňuje nepřihlédnout k aktu moci výkonné, pokud jej neshledá v souladu se zákonem, tím spíše s předpisy ústavního pořádku (článek 95 Ústavy). Připomněl, že jednu a tutéž materii upravuje v některých případech zákonodárce zákonem a v jiných případech, jako je tento, jen vláda svým nařízením.

Tato úvaha o absenci systémových vazeb v zákonech a podzákonných předpisech, upravujících nápravy křivd, platí nepochybně i na posuzovanou věc, navíc s přihlédnutím ke skutečnosti, že nařízení vlády bylo po 10 měsících účinnosti dosti závažným způsobem novelizováno, přičemž změny do něj vnesené, jež se promítnou do nároku na příplatek k důchodu, mají podle článku II nařízení vlády č. 405/2005 Sb. nastat na základě písemné žádosti až od splátky důchodu splatné v kalendářním měsíci, v němž toto nařízení nabylo účinnosti, tedy od listopadu 2005. Podle § 1 nařízení vlády č. 622/2004 Sb. (účinného v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí), měl však nárok na příplatek k důchodu státní občan České republiky, který byl ve vymezeném období odsouzen (a vykonal trest nebo vazbu) za trestný čin, za který byl rehabilitován podle zákona č. 82/1968 Sb. nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo jehož odsouzení pro trestný čin podle § 2 zákona č. 119/1990 Sb., bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona a nebo podle § 6 zákona č. 18/1993 Sb. Je nutno připustit, že tyto podmínky žalobce pro období od 11. 9. 1948 do 27. 4. 1949, kdy byl vězněn vazebně, a pro období od 28. 4. 1949 do 13. 2. 1950, kdy byl

v táboře nucených prací a poté byl propuštěn, nesplňoval. Nejvyšší správní soud, však ve světle výše uvedených skutečností a úvah má za to, že jde o výraz nerovného zacházení s osobami předchozím režimem perzekuovanými a jsa nadán ústavní pravomocí nepřihlédnout k aktu moci výkonné, jenž považuje za rozporný s cíli zákona (článek 95 Ústavy), rozhodl se pominout přechodné opatření vtělené do novelizace nařízení č. 622/2004 Sb., pokud jde o osoby účastné rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, a akceptovat i v posuzované věci zpětnou účinnost normy, neboť jedině tak může být zajištěna spravedlnost a odstraněna nerovnost mezi osobami účastnými soudní rehabilitace.

I když Krajský soud v Ústí nad Labem vycházel při svém rozhodování z poněkud jiných právních úvah, dospěl ve svém rozsudku k témuž závěru jako Nejvyšší správní soud, totiž že žalobce nelze ani pro období nezákonného vazebního věznění (od 11. 9. 1948 do 27. 4. 1949) z účasti na soudní rehabilitaci a na poskytnutí příplatku ke starobnímu důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. vyloučit. Nejvyšší správní soud dospívá k témuž závěru, totiž že žalobci náleží příplatek k důchodu i za uvedené období vazby.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše vysvětlených neshledal důvodnou kasační námitku stěžovatelky, jíž se dovolávala, ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V důsledku toho dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu